

utakon

messze utaztál összekarcolt ösvénykénen
és nem védtek a fák csak
teremtett társad aki tán
még most is hisz neked
mikor aragont idézed és
a multakról elfelejtkezel
csillagot rajzol a homlokodra
és melletted lépdél-liheg
és a könnyeitek nagyon
szeretik
egymást
mikor országutakat értek
déli esőben

Uővöicüiró

Józan varázs

naponta szabtam fonászt és átkot
vágyat magasba földmélyü mélybe
most már ha jönnek befelé apadnak
a könnyek
s csak a hinta röptül
az álmok mind olyan messze szaladtak
csak a fák tetejéig ér el imám

ha tehetném

álmodnék rólad szívesen álmot
kékveretűt szépet szomorut
de dolgozom éjjel s az álmaim is
éberren érnek cigarettafüstben izzadva
a szót a betűt dadogva a hangot
négyyszög-keretűn táncol be a hold
és dörrennek a nappali léptek

